

KAPITOLA PRVNÍ

O JEDEN ROK POZDĚJI

DAPHNE

Dáma z dobré rodiny musí ovládat nespočet dovedností: tanec, zdvořilé stolování, duchaplnou konverzaci, hudbu i výtvarné umění. Já odjakživa vynikala jen v té poslední a ve všem ostatním selhávám na plné čáře. Možná proto, že z dobré rodiny nepocházím. Moje početí bylo, mírně řečeno, poněkud násilné. Moje matka je po celé říši přírodních víl proslulá tím, že po páření ukousla mému otci ucho. Upřímně, nejspíš si to zasloužil – odvážil se obejmout nejmrzutější kunu v Zemském dvoře a ještě ji požádal, aby se k němu nastěhovala do dutiny stromu. Kuny jsou od přírody samotářské. Dokonce i ty vílí. Vím to. Většinu ze tří století svého života jsem prožila sama.

Až do chvíle, než jsem se naučila proměňovat do polidštěné podoby a udělala to nešťastné rozhodnutí vstoupit do lidské společnosti

jako debutantka. Tahle zkušenost skončila stejně rychle jako krátké páření mých rodičů.

S ukousnutým uchem.

A tentokrát jsem tím, kdo kousal, byla já.

Zatímco matce její kousnutí vyneslo mezi vílami respekt i jistý věhlas, to moje mě ze společnosti definitivně vyřadilo. Na dalších deset let jsem se proto stáhla do bezpečí své rodné vísky.

Teď se pokouším začlenit podruhé – tentokrát mezi obyčejné pracující – a zatím to překvapivě funguje. Mám práci, funkční lidské tělo, a dokonce i pár přátel. Přesto neustále čekám, kdy se to zvrtně.

Zírám na plátno na stojanu před sebou a přemýšlím, jestli to bude dnes. Ten den, kdy se všechno podělá.

Nešťastně se na kresbu zamračím. Ještě ráno, kdy jsem si ji spokojeně prohlížela naposledy, vypadala dobře. Pak jsem ale plátno strčila pod paži a odnesla do ateliéru, a teď, když stojí hned vedle rozpracovaných děl ostatních ilustrátorů, je nad slunce jasné, že jsem se spletla. Termín odevzdání je sice už za necelou hodinu, ale co naplat, musím nadřízenou požádat o prodloužení.

Za mými zády se ozve zlomyslný chechot. „To je hnus.“

Oženu se po poletující víle, která našťestí mojí nadřízenou *není*.

Skřítko se rozesměje ještě hlasitěji a prosvíští mi nad hlavou. Její dívčí hlásek vyšplhá do jízlivých výšek. „Ty se musíš tááák stydět.“

„To ano,“ odseknu skrz zaťaté zuby, „kdyby to někdo viděl.“

„Já to vidím.“

„Někdo, kdo se počítá,“ opravím se. „A to ty rozhodně nejsi.“

Naposledy přejedu pohledem po ostatních plátnech zalitých raním světlem, které do ateliéru proudí vysokými klenutými okny. Zdá se mi to, nebo se sluneční paprsky tomu mému obloukem vyhýbají? Ani se jim nedivím. Ještě štěstí, že zatím nedorazil nikdo z ostatních ilustrátorů a nevidí moje ponížení. Zatímco já dostala na starost